परो माचया तनुवा वृधान । न ते महि त्वमन्वश्नुवन्ति । उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देव त्वं । परमस्य वित्से ॥ २ ॥

विचक्रमे चिर्देवः । आते महो यो जातएव । अभिगोचाणि । अभिस्पृधो मिथतीररिषण्यन् । अमिचस्य व्यथया मन्युमिन्द्र । आभिर्विश्वा अभियुजो विषूचीः । आर्य्याय विशोवतारीर्दासीः । अयꣳ स्पृणेअधजयन्नुतघ्नन् । अयमुत प्रकृणुते युधागाः । यदा सत्यं कृणुते मन्युमिन्द्रः ॥ ३ ॥

विश्वं दृढं भयत एजदस्मात् । अनु स्वधामक्षरं नापोअस्य । अवर्द्धत मध्यआना व्यानां । सधीचीनेन मनसा तमिन्द्र ओजिष्ठेन । हन्मनाहं नभिद्यून् । मरुत्वन्तं वृषभं वावृधानं । अकवारिं दिव्यꣳ शासमिन्द्रं । विश्वासाहमवसे नूतनाय । उग्रꣳ सहोदामिहतꣳ हुवेम । जनिष्ठा उग्रः सहसे तुराय ॥ ४ ॥

मन्द्रओजिष्ठो बहुलाभिमानः । अवर्द्धन्निन्द्रं मरुतश्चिदत्र । माता यद्वीरं दधनद्धनिष्ठा । क स्यावो मरुतः स्वधासीत् । यन्मामेकꣳ समधत्ता हि हर्त्ये । अहꣳ ह्युग्रस्तविषस्तु विष्मान् । विश्वस्य शत्रोरनमं वधस्नैः ।